

Un primeiro aniversario que non debería ser

Description

Entón, ocorreu algo terrible e inadmisíbel para a sociedade moderna, pero en vez de mobilizar todas as forzas para deter os pños no tirano enlouquecido, que se cre con dereito a reordenar o mundo a seu favor, colocándoo nas coordenadas do pasado falsificado que vive na mente do amo do Kremlin, o mundo político buscou formas de 'castigar o agresor', sempre coa idea de evitar unha maior escalada™.

Na mentalidade terrorista dos que mandan en Rusia isto significa que se lles deixa actuar no nivel de violencia alcanzado ata o momento, deixíndolles aberta a posibilidade de elevar este nivel para seguir alcanzando os seus obxectivos.

O resultado desta política é que a guerra, que nas palabras dun clisico ruso o estado máis repugnante e incompatible coa natureza humana, convértese nunha desagradable rutina e que é posible axustarse e acostumarse como un 'factor adverso', que afecta terriblemente 's aos de Crimea', 's aos de Donbás', 's aos ucraños e aos millóns dos seus refuxiados' e que non chegará aos europeos. Ogall que aséxa.

Esta idea é fundamentalmente errónea, porque o que pasou hai un ano foi un paso máis na escalada dun desexo que comezou hai anos. Libébase en 'forma híbrida', mentres que o agresor terrorista podía alcanzar obxectivos, ameazando co uso das armas ou facendo uso reducido. O 24 de febreiro elevouse ao nivel dunha invasión a gran escala, con máis tanques, avións, barcos e mísiles, non era ningunha 'operación militar especial', como anunciou Putin para ocultar a guerra expansionista.

Os obxectivos da operación que se anunciaban non eran verdadeiros e cambiaron ao longo do ano. Con todo, nunca chegaron. As pseudorrepúblicas de Donbas, cuxa soberanía debía protexerse inicialmente, foron incorporadas a Rusia como rexións, xunto coas provincias de Kherson e Zaporijia, sen conquistar polo menos os seus centros. O caso da última é especialmente chamativo, porque foi o centro do estado dos cosacos ucraños ata a súa destrución pola zarina, e de ningún xeito pódese ver como terra historicamente rusa.

Con todo, Putin asegura agora publicamente que 'estamos tomando accións dentro dos límites das nosas terras'. Máis claro imposible para darse conta de que se está a levar unha guerra para restaurar o monstro expansionista que foi o Imperio Ruso e a súa continuadora, a URSS (En privado, Putin revelou ao presidente polaco Kwasniewski, que de verdade a súa ilusión era restaurar a Gran Rusia ou a Unión Soviética).

Neste contexto é conveniente lembrar un feito transcendental aos 'progresistas' modernos que pretenden crer que a Rusia de Putin está a dar a súa resposta 'lextima' á expansión de imperialistas occidentais que puxeron as súas bases nunha proximidade demasiado ameazante para Moscova (que, por certo, nin sequera agora representan un obstáculo para a agresión que saíu das bases rusas no territorio ucraño). Os fundadores do comunismo científico Marx e Engels, sen disculpar a outros opresores, expansionistas e colonizadores, consideraron que o zarato ruso era o principal inimigo do progreso en Europa. Na URSS, as súas obras nas que demostraban cientificamente esta conclusión

foron prohibidas por Stalin, que sÃ³ cubrÃ­a con fraseoloxÃ­a comunista o seu xovinismo ruso e aspiraciÃ³ns imperialistas, era un 'zar vermello'.

A convicciÃ³n da supremacÃ­a do todo o ruso e a necesidade de que o ruso domine en todas partes, polo menos dentro do Imperio ruso, fose herdada por todos os lÃ­deres soviÃ©ticos posteriores, incluÃ­ndo o torpe de Gorbachov, a quen Occidente tratou como un gran demÃ³crata. Os promotores occidentais da democratizaciÃ³n da UniÃ³n SoviÃ©tica deron preferencia ao unionismo por dÃ©as razÃ³ns principais: o medo a conflitos interÃ©tnicos e a necesidade de controlar as armas nucleares. Ao fallar Gorbachov coa UniÃ³n, centraronse na Rusia de IÃ©ltsin, como se fose a Ãºnica herdeira da URSS e o interlocutor viable para todo o terreo da antiga UniÃ³n. Para o mellor control, pasaron a Rusia as armas nucleares que quedaban en UcraÃ­na e Bielorrusia.

O desenvolvemento sen maiores conflitos visibles parecÃ­a dar razÃ³n aos promotores da democracia, pero agora fÃ­xose evidente que estaban profundamente equivocados. Bielorrusia non conseguiu independencia nin democracia. UcraÃ­na na medida en que avanzaba cara Ã¡ independencia real e con ela Ã¡ democracia, entraba en conflito cada vez mÃ¡is grave con Rusia, que en 2014 se armou e finalmente superou nunha guerra aberta despois de anos de guerra hÃ­brida. En canto a Rusia, vemos unha degradaciÃ³n rasante dunha democracia apenas iniciada cara a un estado autoritario, imperialista e agresivo, que a boca de Putin agora quere ampliar aÃ­nda mÃ¡is o seu potencial nuclear.

Quen beneficiou mÃ¡is dos 30 anos da polÃ­tica a favor da paz e a democracia, foi o rÃ©xime militarista e autoritario de Putin. En 2014, cando se produciu a anexiÃ³n descarada de Crimea por Rusia, os occidentais aconsellaron a UcraÃ­na que non se opuxera co forza aos militares rusos, despois concertaron os inÃºtiles acordos de Minsk, que eran de feito un recoñecemento de perda para UcraÃ­na e non fixeron retroceder a Rusia. En 2022, cando as tropas de invasiÃ³n xa estaban desplegadas nas fronteiras de UcraÃ­na, non trazaron 'liÃ±as vermellas' ao agresor, senÃ³n propuxeron evacuar ao presidente ucraÃ­no (o que virÃ­a ben ao agresor), e despois tardaron meses en formular sanciÃ³ns 'infernais', que non afogaron a Rusia nin detiveron a guerra. Case inmediatamente declararon que UcraÃ­na non serÃ­a aceptada na OTAN e non se pecharÃ­a o ceo sobre o paÃ­s. Sempre Ã© mÃ¡is importante coidar do agresor que salvar Ã¡ vÃ­ctima e defender os principios.

Hai que recoñecer que a axuda que estÃ¡n a prestar actualmente os Estados Unidos, a UE, o Reino Unido Ã© enorme e non ten precedentes, pero non detÃ©n ao agresor, chega tarde, cando o agresor logrou novos avances. Mentres que UcraÃ­na non recibe armas modernas para a sÃºa contraofensiva, a perspectiva de liberaciÃ³n dos territorios ocupados parece mÃ¡is difÃ­cil e lonxe. E sen a expulsÃ³n das tropas rusas non se poderÃ¡ restaurar a paz e proceder a reorganizar o sistema de seguridade no continente e no mundo.

O Kremlin manifestou moitas veces a sÃºa disposiciÃ³n a levar unha longa guerra, que non se trata de castigar a UcraÃ­na, senÃ³n de converterse nunha potencia de primeira orde no mundo. Por iso non lle importa destrÃºr o paÃ­s e exterminar ao seu pobo, se non se rende.

Na Asemblea Xeral duns 141 paÃ­ses dos 190 votaron pola retirada completa das tropas rusas (xunto con Rusia sÃ³ 7 paÃ­ses votaron en contra, ningÃºn dos actores de peso na polÃ­tica internacional). Lamentablemente, as medidas diplomÃ¡ticas, polÃ­ticas e econÃ³micas non teÃ±en efecto no agresor ruso, necesitan recibir un golpe mÃ¡is forte para retirarse antes de que sexa tarde para el.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Europa

ETIQUETAS

Putin UcraÃ­na USA

IDIOMA

Galego

INVESTIGACION

RelaciÃ³ns Internacionais

Date Created

Febreiro 27, 2023

Meta Fields

Autoria : 12106